

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Ladislava Hejtmánka v právní věci žalobce: **S. S. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2013, č. j. MV-53032-4/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 10. 2012, č. j. OAM-61926-26/DP-2011. Tímto rozhodnutím byla podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zamítnuta žádost žalobce o udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a následně se vyjádřil k odvolacím důvodům. Uvedl, že jako doklad prokazující účel pobytu žalobce předložil potvrzení o přijetí do akreditovaného rekvalifikačního kursu managementu na Mezinárodní pražské univerzitě. Tuto instituci však nelze pokládat za vysokou školu podle českého práva, neboť nefiguruje na seznamu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Žalobce ani nedoložil potvrzení o studiu v akreditovaném studijním programu na vysoké škole, ale v rekvalifikačním kursu; nedoložil tak potvrzení o studiu ve smyslu § 64 cizineckého zákona.

Žalovaný dále uvedl, že dne 17. 5. 2013 (tj. po vydání rozhodnutí prvního stupně – pozn. soudu) předložil žalobce potvrzení o studiu na Metropolitní univerzitě Praha ze dne 21. 1. 2013, které potvrzuje prezenční studium žalobce v akademickém roce 2012/13 v bakalářském oboru mezinárodní obchod. Dle žalovaného se sice jedná o studium ve smyslu § 64 cizineckého zákona, ale s ohledem na koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) nelze k předloženému dokladu přihlížet; žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily v předložení dokladu, ani takové skutečnosti neshledal sám žalovaný. Nadto dodatečně předložený doklad neprokazuje plnění účelu pobytu v akademickém roce 2011/12.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

Žalobce v podané žalobě nejprve namítá, že ve výzvě ze dne 31. 5. 2012 byl vyzván k doložení dokladu plnění účelu pobytu, přičemž byl poučen o následcích nesplnění povinnosti tak, že může vyústit v postup dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nebo § 56 odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Žalobce podotýká, že doklad o plnění účelu pobytu byl správnímu orgánu zaslán již předtím spolu s předmětnou pobytovou žádostí, tedy nalézací správní orgán měl již od počátku řízení k dispozici žalobcem doložený doklad. Správní orgán shledal, že doklad nesplňoval zákonem požadované standardy, pročez postupoval dle § 45 odst. 2 správního řádu (výzva k odstranění vad žádosti). Pokud žalobce nereagoval na tuto výzvu, měl správní orgán postupovat, jak uvedl v poučení v předmětné výzvě, a nikoli dle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 42 odst. 1 cizineckého zákona, protože o takovém postupu nebyl žalobce poučen, jak vyžaduje § 45 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále namítá chybné zkoncentrování řízení. Žalobce nemohl nové potvrzení o studiu předložit na prvním stupni, protože bylo vydáno až dne 21. 1. 2013. Tímto důkazem se proto odvolací orgán měl zabývat.

K názoru žalovaného obsaženému v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že i kdyby nové potvrzení o studiu bylo akceptováno, nepokrývalo by studium v akademickém roce 2011/12, žalobce namítá, že výzva ze dne 31. 5. 2012 neobsahuje poučení, že potvrzení o studiu musí pokrývat tuto dobu, tj. nestačí aktuální doklad, nýbrž musí být zachována kontinuita studia. Nadto je žalobce názoru, že ke splnění zákonem požadovaných nároků postačí doložení dokladu, který osvědčuje, že žalobce plní účel pobytu v době rozhodování o žádosti.

Závěrem žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů porušily § 174a cizineckého zákona, který klade na správní orgán povinnost v každém rozhodnutí spadajícím pod režim tohoto zákona uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Pro úplnost žalobce uvádí, že výčet uvedený v § 174a cizineckého zákona je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a nevypořádá se se všemi zmíněnými faktory. Správní orgán je povinen postupovat dle § 3 správního řádu tak, aby zjistil skutečný stav věci, musí tedy účastníka buďto vyslechnout k problematice faktorů uvedených v § 174a citovaného zákona nebo jiným způsobem ho vyzvat k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný z převážné části shrnul argumenty obsažené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 15. 11. 2017, setrval žalobce (resp. jeho zástupce) na dosavadním návrhu i argumentech. Žalovaný se z jednání omluvil s tím, že souhlasí, aby proběhlo bez jeho účasti.

Podle § 51 odst. 3 správního řádu *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

Podle § 42 odst. 1 cizineckého zákona, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.*

Podle § 64 odst. 1 písm. a) (včetně poznámky pod čarou) téhož zákona *studium se pro účely tohoto zákona rozumí ... studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole^{9k)}.*

9k) Zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 174a téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Nejprve žalobce namítá, že ve výzvě ze dne 31. 5. 2012 nebyl poučen o tom, že v případě nedoložení dokladu o studiu bude správní orgán postupovat dle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 42 odst. 1 cizineckého zákona. Soud z textu předmětné výzvy zjistil, že žalobce byl poučen takto: „Nedoložíte-li ve stanovené lhůtě shora uvedené doklady, bude řízení o Vaší žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V případě, že Vámi doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky, bude Vaše žádost zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.“

Soud předně podotýká, že z žalobních námitek není vůbec patrné, jak měl být žalobce postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Z obsahu správního spisu vyplývá – a žalobce ostatně i v žalobě tvrdí –, že na předmětnou výzvu nijak nereagoval. Vycházeje striktně z poučení ve výzvě, pro takový případ správní orgán avizoval zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán však nakonec postupoval tak, že žádost žalobce zamítl podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 42 odst. 1 cizineckého zákona. Tímto postupem došlo na místo zastavení řízení na věcné projednání žalobcovy žádosti. Žalobci se tak dostalo více práv, než by byl postup vyplývající z poskytnutého poučení. Za této situace soud nenalézá žádné zkrácení práv žalobce a lze jen zopakovat, že ani žalobce v podané žalobě v popsanych souvislostech žádné zkrácení svých práv neidentifikoval.

K dalším žalobním námitkám soud předesílá, že žalobce dokládal spolu s pobytovou žádostí studium rekvalifikačního kursu managementu na Mezinárodní pražské univerzitě. Již správní orgán prvního stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že v případě této školy se nejedná o akreditovaný studijní program na vysoké škole dle zákona č. 111/1998 Sb. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomu dodal, že Mezinárodní pražská univerzita není vysokou školou podle českého práva. Soud shodně jako správní orgány považuje za významné, že zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách, na který citované ustanovení zákona o pobytu cizinců odkazuje, v § 2 odst. 1 uvádí, že vysoká škola uskutečňuje akreditované studijní programy a programy celoživotního vzdělávání. Typ vysokoškolské vzdělávací činnosti je určen typem uskutečňovaných akreditovaných studijních programů. Žalobce nikdy nedoložil, že by studijní programy uskutečňované na Mezinárodní pražské univerzitě byly akreditovanými studijními programy podle zákona č. 111/1998 Sb. Žalobcem předložené potvrzení o studiu tak nelze považovat za doklad prokazující

studium ve smyslu § 64 odst. 1 písm. a) cizineckého zákona. Nad rámec rozhodovacích důvodů soud dodává, že ostatně zmíněná univerzita nebyla vysokou školou podle tuzemského práva a nemohla tak mít akreditované studijní programy přinejmenším do 27. 10. 2017, jak vyplývá k tomuto datu z aktualizace webové stránky <http://www.msmt.cz/ministerstvo/odkazy/vysoke-skoly>.

Pokud jde o námitky směřující ke koncentraci řízení a k hodnocení dokladu o studiu předloženého v průběhu odvolacího řízení, je třeba předně uvést, že žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí, že dne 17. 5. 2013 (v průběhu odvolacího řízení) předložil žalobce potvrzení o studiu na Metropolitní univerzitě Praha ze dne 21. 1. 2013, které potvrzuje prezenční studium žalobce v akademickém roce 2012/13 v bakalářském oboru mezinárodní obchod. Žalovaný shledal, že tento doklad potvrzuje studium ve smyslu § 64 cizineckého zákona, ale s ohledem na koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) nelze k předloženému dokladu přihlížet, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily v předložení dokladu, ani takové skutečnosti neshledal sám žalovaný. S tímto způsobem aplikace koncentrační zásady dle § 82 odst. 4 správního řádu, podle které k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, se soud zcela ztotožňuje. Soud sice koriguje datum předložení tohoto dokladu, neboť z prezentačního razítka vyplývá, že Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců bylo sice předloženo dne 17. 5. 2013, současně však z jiného prezentačního razítka plyne, že Ministerstvu vnitra bylo předloženo již dne 6. 5. 2013. Avšak vzdor tomu, že soud vychází z dřívějšího data předložení, má ve shodě s žalovaným za to, že se jedná o předložení v rozporu s koncentrační zásadou. Soud k tomuto postoji vedou dva momenty: jednak předmětné potvrzení bylo vydáno vysokou školou již dne 21. 1. 2013, tedy více než čtvrt roku předtím, než je žalobce předložil Ministerstvu vnitra, a jednak soud nemá pochybnosti o tom, že směřuje-li potvrzení k akademickému roku 2012/13, mohl je žalobce od vysoké školy obdržet již na počátku akademického roku, to znamená v září či nejpozději v říjnu 2012. Žalobce přitom ani v řízení před žalovaným ani v nynějším řízení soudním netvrdil, tím spíše nedoložil, žádné skutečnosti, které by mu bránily v dřívějším předložení předmětného potvrzení o studiu.

Za této situace nemohou být námitky směřující ke koncentraci řízení důvodné. Ve vazbě na to se stává nadbytečným zabývat se námitkou, že ke splnění zákonem požadovaných nároků postačí doložení dokladu, který osvědčuje, že žalobce plní účel pobytu v době rozhodování o žádosti (tedy že postačuje doklad o studiu vztahující se k akademickému roku 2012/13 a není třeba dokládat studium v akademickém roce 2011/12), protože žalobce řádný doklad o studiu ve vztahu ke kterémukoli akademickému roku při zachování koncentrační zásady nikdy nepředložil a daná námitka se tak dostává do hypotetické roviny („co by kdyby“).

K závěrečné námitce, že dle § 174a cizineckého zákona má správní orgán povinnost v každém rozhodnutí spadajícím pod režim tohoto zákona uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí, soud konstatuje, že toto ustanovení žalobce dezinterpretuje. Toto ustanovení sice upravuje kritéria, jejichž prizmatem se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle citovaného zákona, avšak toto ustanovení samo nestanoví případy, kdy

se uplatní. Nelze tak přisvědčit žalobci, že uvedené ustanovení zavazuje správní orgán v každém rozhodnutí uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Jednotlivé případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí, upravují ustanovení zákona o pobytu cizinců zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. Tak např. posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vyžaduje § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V nyní rozhodované věci však zákon neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Na zmíněném nemění nic ani existence rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30. Dle citovaného rozsudku by se – stručně řečeno – měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i v těch případech zamítnutí žádosti o povolení k pobytu, ve kterých to zákon výslovně neukládá. Zdejší soud však uvádí, že v citovaném uvedeném rozsudku byla řešena věc, která byla skutkově odlišná od právě projednávaného případu, a tudíž tam vyslovený právní názor nelze přenést na případ žalobce. I sám Nejvyšší správní soud v tomto svém rozsudku zdůraznil (bod 37), že případ stěžovatele je specifický a závěry v rozhodnutí učiněné nelze zobecnit a bez dalšího aplikovat v jiných věcech.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. listopadu 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.